

Küçük Vombat

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Vombat

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük, yaşlı bir sakız ağacının altında, yumuşak yapraklarla döşenmiş bir yuvada küçük bir vombat yaşırdı. Yuvarlak kahverengi tüyleri, daha açık ten rengi bir karnı ve kısa, tıknaz bacakları vardı. Sırtında küçük kırmızı bir sırt çantası taşırdı, her zaman maceralara hazırdı. Her sabah minik pembe burnunu dışarı çıkarır ve küçük yuvarlak kulaklarını oynatırdı. Dünya geniş ve harikaydı ve küçük vombat hepsini görmek istiyordu.

Güneşli bir gün, küçük vombat kırmızı sırt çantasına bir atıştırma ve parlak bir çakıl taşı koydu. Yuvasının ötesindeki çalılıkları keşfetmeye koyuldu. Otlar uzundu ve hava okaliptüs ile sıcak toprak kokuyordu. Yürürken neşeli bir melodi mırıldanıyordu, küçük kara gözleri merakla parlıyordu. Her şey yeni ve heyecan vericiydi ve devam etmeye cesareti vardı.

Devrilmiř bir kütüğün yanında, küçük vombat yumuřak bir hıřırtı duydu. Yaprakların altından uzun, ince bir burnu ve boynunda küçük sarı bir atkısı olan dikenli bir karıncayıyen çıktı. "Merhaba," dedi dikenli karıncayıyen, küçük parlak gözleri pırıldıyordu. "Birlikte keřif yapacak birini arıyorum." Vombat gülümsedi. "Ben de bir arkadaş arıyorum!" dedi ve iřte o anda arkadaş oldular.

İki yeni arkadaş yan yana dolaştılar, vombatın yuvarlak gövdesi paytak paytak yürürken dikenli karıncayiye'nin kısa, sağlam bacakları tıpış tıpış ilerliyordu. En sevdikleri yiyecekleri ve gittikleri yerleri konuştular. Dikenli karıncayiye akıllı ve sakindi, vombat ise meraklı ve cesurdu. İyi bir ekip oldular. "Şu çalıların arkasında ne olduğunu görelim," dedi vombat ve dikenli karıncayiye mutlulukla başını salladı.

Çalıkların arkasında, eğrelti otlarıyla yarı gizlenmiş karanlık bir toprak açıklığı buldular. Unutulmuş bir yeraltı tüneli gibi görünüyordu. İçeriden serin bir hava süzülüyordu ve tünel gölgelerin içine doğru uzanıyordu. "Vay canına," diye fısıldadı vombat, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Keşfetmeli miyiz?" Dikenli karıncayiyen uzun burnunu yana eğdi. "Birlikte cesur olabiliriz," dedi. Böylece yan yana içeri adım attılar.

İlk başta t nel karanlık ve tuhaftı. Duvarlar nemliydi ve her k   k ses yankılanıyordu. Vombatın kısa, tıknaz bacakları birazcık titredi. "Burası  ok karanlık," dedi yumu ak bir sesle. Dikenli karıncayıyen yakınında kaldı ve patisine nazık e bastırdı. "Ben tam buradayım," dedi. "Birbirimize yardım edece iz." Vombat derin bir nefes aldı ve kendini biraz daha cesur hissetti.

Yürümeye devam ettiler, ayak sesleri serin toprakta yumuşakça yankılanıyordu. Dikenli karıncayıyenin küçük parlak gözleri sağa doğru ayrılan dar bir yol fark etti. "Şuraya bak," dedi. "Bu yol yeni bir yere çıkabilir." Vombat köşeden baktı, minik burnu seğiriyordu. "Deneyelim," dedi. El ele, yeni yola saptılar, ne bulacaklarını merak ediyorlardı.

Yeni yol kıvrıla kıvrıla ilerledi ve kısa süre sonra tünelde gizli küçük bir oda buldular. Duvarlarda parıldayan kristaller vardı ve ortasından küçük bir dere akıyordu. "Çok güzel!" diye soludu vombat. Dikenli karıncayıyen gülümsedi, sarı atkısı loş ıřıkta parlıyordu. "Bunu birlikte cesur olduđumuz için bulduk," dedi. Bir an oturdular, hafif suyun sesini dinlediler ve gurur duydular.

Dinlendikten sonra daha ileri keşfe çıktılar. Tünel sürprizlerle doluydu: kalp şeklinde pürüzsüz bir taş, parlayan bir yosun parçası ve kendi üzerine kıvrılan bir tünel. Vombatın kırmızı sırt çantası yürürken hafifçe sallanıyordu. "Artık korkmuyorum," dedi. "Ben de," dedi dikenli karıncayiyen. "Çünkü birlikteyiz." Güleştüler ve karanlık tünel biraz daha dostça hissettirdi.

Taze hava akımını takip ettiler ve köklerden bir perdenin arkasına gizlenmiş başka bir açıklık buldular. Ötesinde tünel, kuru otlar ve yumuşak yapraklarla döşenmiş samimi bir inine açıliyordu. Mükemmel bir gizli yerdı. "Burası bizim saklanma yerimiz olabilir," dedi vombat, küçük kara gözleri parlıyordu. Dikenli karıncayıyen başını salladı. "Kendi gizli yerimiz," diye onayladı. Geri dönüş yolunu hatırlamaya karar verdiler.

Yeni saklanma yerlerinde otururken vombat ilk başta ne kadar korktuğunu düşündü. Şimdi tünel sıcak ve davetkâr, ikinci bir ev gibi hissettiriyordu. "Biliyor musun," dedi dikenli karıncayıyene, "başladığımızda gergindim. Ama sen cesur hissetmeme yardım ettin." Dikenli karıncayıyen gülümsedi. "Sen de keşfetmeme yardım ettin," dedi. "Dostluk her yeri daha iyi hissettirir."

Geri dönmeden önce bir yolu daha keşfetmeye karar verdiler. Bu yol geniş ve pürüzsüzdü ve fokurdayan bir yeraltı kaynağına çıkıyordu. Su berrak ve serindi ve akarken yumuşak bir şarkı söylüyordu. "Bir söz verelim," dedi dikenli karıncayiyen. "Macerelerimizi her zaman paylaşalım." Vombat hevesle başını salladı. "Söz!" dedi ve parlayan ışıktaki patilerini sıktılar.

Mutlu kalplerle tüneli takip ederek girişe doğru geri döndüler. Karanlık duvarlar artık tuhaf görünmüyordu; eski dostlar gibi hissettiriyorlardı. Vombatın yuvarlak kahverengi gövdesi paytak paytak ilerlerken dikenli karıncayiye'nin dikenleri toprağa nazikçe sürtünüyordu. "Gizli yerimizi herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum," dedi vombat. "Ben de," dedi dikenli karıncayiye, "ama şimdilik bu bizim özel sırrımız."

Tünelden sıcak gün ışığına çıktılar. Çalılıklar tatlı kokuyordu ve kuşlar ötüyordu. Küçük vombat karanlık açıklığa geri baktı ve gülümsedi. "O tünel ilk başta korkutucu gelmişti," dedi. "Ama şimdi ev gibi hissettiriyor." Dikenli karıncayıyen başını salladı. "Dostluğun yaptığı şey bu," dedi. "Yabancı yerleri davetkâr kılar." Birlikte oturdular, mutlu ve gururluydular.

Vombat kırmızı sırt çantasını çıkardı ve atıştırmağını dikenli karıncayiyenle paylaştı. Buldukları tüm yolları ve parıldayan kristallerin olduğu gizli odayı konuştular. "Yarın geri gelmeliyiz," dedi vombat. "Ve ondan sonraki gün," diye ekledi dikenli karıncayiyen. "Ve ondan sonraki gün de!" Güleştüler ve küçük vombat böyle akıllı, nazik bir arkadaşı olduğu için kendini şanslı hissetti.

Güneş batmaya başlarken iki arkadaş daha birçok macerayı paylaşmaya söz verdiler. Çalılıkların her köşesini keşfedecek ve birlikte yeni gizli yerler bulacaklardı. Küçük vombat, dostluğun her yeni yeri ev gibi hissettirdiğini öğrendi. "Yarın aynı saatte?" diye sordu dikenli karıncayıyen. "Yarın aynı saatte," dedi vombat ve yan yana evlerine doğru paytak paytak yürüdüler, şimdiden bir sonraki maceralarını hayal ediyorlardı.